

Da Ingen yderligere ønskede at høre sig, gik man til Afstemning, hvorved:

Lovudkastets § 8.

Til Indenrigsministeriet bevilges, foruden hvad der afholdes af særlige Indtræder, nedenstaaende 3,799,495 Rd. 22 $\frac{1}{2}$ ø.

vedtoges eenstemmig med 38 St.

Derefter fattes Lovforslagets § 9 under Forhandling.

Hensen: Jeg skal til Post V B tillade mig at gjøre de samme Bemærkninger, som jeg gjorde ifjor med Hensyn til den Sum, der er foreslaaet til Marschpenge til Landsoldaterne. Ifjor var den daværende Justitsminister enig i, at de Beløb, der bleve givne Landsoldaterne i Marschpenge, vare for smaa, hvilket jeg havde tilladt mig at anke over. Jeg veed nu ikke, hvorledes den nuværende høitagtede Justitsminister stiller sig til denne Sag. Jeg har erfaret at Marschpengene endnu ikke ere blede forhøiede, men det ligger maaskee deri, at den Sum, der blev bevilget dertil ifjor, ikke har kunnet strække til til en Forhøielse. Jeg skal derfor tillade mig at spørge den høitagtede Justitsminister, om den her opførte Sum af 35,000 Rd. er tilstrækkelig til at forhøie Landsoldaternes Marschpenge, hvilket jeg synes, der er al Grund for de Bedkommende til at forlange.

Justitsministeren: Marschpengene ville kun kunne forhøies ved Lov, og til at fremkomme med et hertil sigtende Lovforslag har jeg ikke troet, at Tiden er gunstig. De Marschpenge som her ere opførte, ville ikke kunne række til en Forhøielse, dersom en Lov i Mellemtiden skulde fastsætte en saadan.

Hensen: Det gjør mig ondt, at det endnu ikke kan skee. Det er ganske vist, at Mange have meget Ondt ved at møde ved Regimentet, naar de blive indkaldte, og Mange have ogsaa Ondt ved at komme hjem igjen. Jeg selv har i disse Dage maattet forstrække flere fattige Soldater med Penge, for at de

kunde komme hjem, fordi deres Marschpenge ikke engang strække til til Halvveien. Jeg synes ikke, at det er den rette Maade for Staten at være sparsommeligt paa.

Justitsministeren: Vidste jeg, at Stemningen vilde være derfor, skulde Intet være mig fjævere end at fremkomme med et Lovforslag i denne Retning; men jeg frygter for, at det vilde møde Vansteligheder, og saa havde man blot forøget det Ubehagelige i Stillingen, ved at vække et Haab hos de Bedkommende, som skuffedes. Det er heller ikke paa alle Aarstider, at Marschpengene ville være utilstrækkelige, det er nærmest kun under saadanne Forhold som den nuværende, at det kan falde noget vansteligt for de Bedkommende at komme hjem. Jeg skal endnu tillade mig at minde om, at det kun er saa Aar, siden en Forhøielse indtraadte i Marschpengene, skjøndt jeg vil indrømme, at den ikke gik vidt. Jeg benytter derhos Leiligheden til at bringe paa Bane, at der efter Finantslovens Behandling ifjor er truffet administrative Foranstaltninger, som have lettet Besværlighederne for Soldaterne ved at høre deres Marschpenge, men jeg erkjender, at dette ikke kan høde paa Sagens Ordning i det Hele.

Da ikke flere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

Lovforslagets § 9:

Til Justitsministeriet bevilges nedenstaaende 991,490 Rd. 55 ø.

vedtoges eenstemmig med 42 St.

Derefter fattes under Forhandling Lovforslagets § 10, tilligemed de under Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet forterende Instituter med særegne Fonds.

Bloug: Det, der foranlediger mig til at gjøre nogle Bemærkninger ved denne Deel af Finantsloven, er et Stykke, som findes i Folkethingsudvalgets Betænkning over Finantsloven Sp. 143 og 44, hvor det hedder, at paa dertil givne Anledning har Udvalget fra Kirke-